

Benvolgut/da:

Amb motiu de la COVID-19 m'arriben comentaris sobre l'Església dient que gairebé no ha dit i, encara pitjor, no ha fet res.

Però, de fet, l'Església ha fet més que no pas ha dit, i això l'honora. També ha dit, però, coses ben dites. El cardenal Omella, per exemple, president de la Conferència Episcopal Espanyola i bisbe de Barcelona, ha fet diverses manifestacions molt correctes en un to de lleial col·laboració amb les autoritats en tot el que fes falta. I els bisbes de Catalunya acaben de fer una declaració (que t'adjunto) sobre la crisi industrial i laboral que ha comportat la pandèmia.

Però, sobretot, l'Església "ha fet". Habitualment ja fa. Per exemple, a través de Càritas, una de les organitzacions més prestigiades de servei incondicional als més necessitats. Amb la COVID-19 això s'ha redoblat. Almenys 23 diòcesis espanyoles han ofert els seus seminaris i les seves cases d'espiritualitat per a atendre malalts o persones sense sostre. A la nostra Diòcesi de Sant Feliu s'han estat repartint tones d'aliments i s'han atès 500 noves llars, que abans no necessitaven l'ajuda de Càritas. La comunitat de Sant Egidi informa dels recursos assistencials a la ciutat a Madrid: la gran majoria dels privats són de l'Església. Mans Unides ha ofert noves ajudes al Tercer Món. El conjunt de religiosos i religioses de Catalunya han ofert xarxes i estructures al servei del que calgui.

Tot plegat desmenteix allò que molts mitjans de comunicació diuen o suggereixen fent entendre que l'Església es limita a quatre patinades verbals ridícules d'alguns bisbes.

Un text del diari Ara em serveix de referència per al cas. El 10 d'abril publicava una «Carta a Jesús» en què l'autor feia brometa sorneguera sobre el papa predicant sol, i celebrava que finalment l'Església hagués estat reclosa en la privacitat.

Doncs no. L'Església (és a dir, milions de creients) actua en la discreció, però no es tanca en la privacitat: és al cor de la misèria pública, intentant col·laborar amb els que malden per solucionar-la. La dramàtica imatge del papa que predica sol, tan sorprenent i que sembla que fa gràcia a alguns, ha servit per a acompanyar milions de persones que s'han sentit ferides per la pandèmia. Jo mateix, i només és un exemple, he perdut dos companys i uns quants coneguts durant aquests mesos. Això no em sembla motiu de cap broma ni d'escarni. Hi ha silencis eloqüents i solituds sonores, i cal tenir també sensibilitat per a respectar, escoltar i sentir.

L'Església, doncs ha dit i ha fet. Sobretot ha fet. Es tracta d'un servei real, en nom de qui sigui, i al costat de qui sigui, però també en nom de Jesús, que afortunadament no està reclòs en cap privacitat, sinó que mou els millors propòsits i accions de més de mil milions de cristians arreu del món.

Entre els que fan, t'hi compto a tu. Moltes gràcies!

Una abraçada!

